

Како бранити Косово и Метохију?

Пише: Драгомир Анђелковић
петак, 03 јул 2009 14:16

„Битку добија онај ко је непоколебљиво одлучио да победи“.

Лав Толстој

Кад помислим на одбрану наше привремено отргнуте јужне покрајине, увек се сетим разговора између једног нашег познатог писца и једног црквеног великодостојника, који се одиграо у време док је титоизам био у пуном јеку. На питање писца што се тај великодостојник енергичније не ангажује у вези са добијањем потребних дозвола како би била настављена изградња Светосавског храма, он је отприлике одговорио: „Видите каква су времена, морамо да се довијамо“. То је писац прокоментарисао, у духу следећих речи: „Треба да се довијамо да бисмо опстали, а не да бисмо животарили, док полако, али сигурно пропадамо“.

Данак малодушности

Да смо после 5. октобра 2000. године, наставили да имамо чврст став по питању неприхватања независности Косова и Метохије (што не значи да у вези са другим питањима подржавам до тада вођењу политику), да ли би вашингтонски ментори тамошњег алабанског сепаратизма одлучили да 17. фебруара крња скупштина наше јужне покрајине усвоји, са становишта међународног прва и нашег уставног поретка, нелегалан акт, којим прокламује независност? Да ли би САД и читав низ европских земаља, укључујући и оне које имају велике економске интересе у Србији, похитале да признају тзв. државу Косово?

Мислим да не би. Итекако је евроатлантистима стало до мира у дворишту, за које су, надам се погрешно, закључили да је њихово. Нико не би изазивао прекид дипломатских односа са Србијом, и трајно удаљавање наше земље од средишних држава евроатлантског система, због и тако већ окупираног Косова, да је на време било јасно да ће то бити последица мирнодопског продужетка агресије против нас. Но, малодушношћу, потребом да враћају рачуне из времена док су тражили подршку за долазак на власт, недостатком националне одговорности, па и елементарног патриотизма, делови наше нове владајуће гарнитуре уверили су евроатлантске моћнике да ће Србија полизати и

Како бранити Косово и Метохију?

Пише: Драгомир Анђелковић
петак, 03 јул 2009 14:16

оно што ни „пас с маслом не би“. Тако је Вашингтон, после краћег премишљања, наставио по старом, док смо ми на некритичан начин, чак и без изражених наших реципрочних жеља у вези са важним националним питањем какво је косовско-метохијско, кренули по новом. Показали смо да нису грешили они западни моћници који су говорили: „слободно Србе смемо да бомбардујемо, они ће то брзо заборавити“.

Када смо се тргли, нико нам више није веровао да мислимо озбиљно, или бар да ћемо истрајати у одбрани Косова и Метохије. Деловало је да смо већ забравили Косово, а само смо привремено мало нервозни јер су озваничавањем онога што смо суштински већ „прихватили“, албански сецесионисти и њихови господари, повредили наше старе ране. Међутим, ментори албанског сепаратизма су погрешили. Можда нисмо далековиди и на време одлучни, али јесмо инације. Срби неће прихватити – па макар само из тог разлога, и владајуће структуре које и надаље намеравају то да остану – чак ни прећутно, независност Косова, односно успостављање јурисдикције Приштине над тамошњим преосталим српским областима. Но, то иако успорава погоршавање стања, неће довести чак ни до побољшања нашег положаја у вези са статусом КиМ, а камоли до радикалног преокрета нама у корист. Вођење дефанзивне политике, макар и искрено и истрајно, не доноси добар резултат. А поготово га неће донети половична, недоследна политика.

Снага долази изнутра

Оно што смо до сада урадили или пропустили да учинимо у вези са одбраном Косова и Метохије – а мало тога смо благовремено урадили, а много тога пропустили да учинимо чак и у последњем тренутку – време је кога не можемо да се решимо. Одлучним, борбеним ставом, могуће је моћне одвратити да не почну да чине нешто што су наумили, али када са тим већ започну, поготово охрабрани пасивношћу жртве, није мудро иритирати их накнадним јуначким потезима. Нагли заокрети и оштри потези на спољнополитичком плану у вези са одбраном Косова и Метохије, били би за нас опасни. Међутим, и меком али доследном, национално одговорном политиком, и даље немало тога можемо да постигнемо на „косовском бојишту“. Штавише, суочавање са косовским изазовом, може да нам помогне да коначно постанемо нормална земља, свесна својих интереса и спремна да их посвећено штити.

Уз оно што реално можемо да предузмемо на спољнополитичком пољу, много тога можемо да урадимо и на унутрашњем плану, што би побољшало нашу преговарачку позицију, односно допринело да нас озбиљније схвате и они који нам добро не мисле. Тиме би постигли још нешто: уверили би косовско-метохијске господаре из сенке да не могу да рачунају да ће по методи „кувања жабе“, уз прећутни пристанак власти, мало по

Како бранити Косово и Метохију?

Пише: Драгомир Анђелковић
петак, 03 јул 2009 14:16

мало бити обрађено српско јаво мњење, тако да се помири са губитком Косова и Метохије. И, стога, да је време да почну да уважавају наше интересе, макар као основ за будуће погађање.

За почетак Србија треба да примењује постојеће уставне и законске норме које, индиректно или директно, доприносе спољнополитичкој одбрани Косова и Метохије, односно унутрашњој хомогености по том питању. Када се јавност узбуркала пошто је установљено да је на кутији *Јаџа* кекса наведен „увозник за Косово“, Министарство трговине и услуга донело је 2007. године одлуку да се повуку из продаје сви производи који на било који начин указују на наводну државност Косова. И шта је било од свега тога? Тресла се гора, а родио се миш. На кексу, млеку или пиву, више се не помињу „увозници“ у јужну покрајину Србије, али се на гаранцијама и упутствима иностраних производа, по правилу, као независна држава наводи Косово. Свратите до неке радње где се продају производи фирме „Бош“, и уверићете се да је тако. Остаје нам да се упитамо – шта предузима тржишна инспекција, која је у складу са споменутом одлуком ресорног министарства дужна да реагује? И да констатујемо – ништа!

А морали би министарство и инспекција да реагују. Ако већ не можемо, или, нећемо да идемо тако далеко да онемогућимо пословање на територији остатка Србије оних фирми које у нашој сепаратистичкој покрајини послују противно упозорењу власти у Београду (нпр. учествују у тамошњој нелегалној приватизацији) – што су без изузетака чинили Мароко, Нигерија и Конго када су се суочили са сецесионистичким изазовима – бар можемо да покажемо да смо озбиљни када се ради о сузбијању пропагирања тзв. државности Косова у остатку Србије, и да тако упутимо свету поруку да се не шалимо, и бар мало повратимо пољуљано самопоуздање. Није богзна шта, али ни то није мало, с обзиром колико смо ниско пали.

Закон о велеиздаји

У члану 50. Устава Србије стоји: „Надлежни суд може спречити ширење информација и идеја ... ради спречавања позива на насилно рушење Уставом утврђеног поретка или нарушавања територијалног интегритета Републике Србије“. Самим тиме, деловање оних партија, медија и невладиних организација, које директно или индиректно раде у прилог независности тзв. државе Косово, може, и мора да буде забрањено. Вероватно, нигде у свету у националном парламенту није заступљена странка која промовише прихватање сецесије дела територије. Штавише, то без последица не могу да раде ни друге организације. А да се подсетимо, не тако давно, на корицама једног издања НВО Соње Бисерко, приказана је Србија без Косова и Метохије! И то још стилизована као

Како бранити Косово и Метохију?

Пише: Драгомир Анђелковић
петак, 03 јул 2009 14:16

санта леда, склона даљем топљењу, чиме се, чини ми се, шаље порука – неће се све завршити само са Косовом и Метохијом. Државни органи нису реаговали, а тиме се поново шаље порука колико смо озбиљни када се ради о одбрани Косова и Метохије.

Да више не околишим, мислим да је крајње време да се усвоји „Закон о велеиздаји“. Да се наши „невешти“ државни органи више не збуњују у мору постојећих законских одредби, треба на једном месту, и то експлицитно, а не само начелно као у Уставу, прецизирати шта се сматра деловањем против територијалног интегритета Србије, и какве то повлачи санкције. Овако, дешаваће нам се да некакав српски професор права из Крагујевца реши да, како ових дана пише штампа, стимулисан великим новцем, постане члан Врховног суда тзв. државе Косово, а да наше тужилаштво изјави да нема основа да реагује. Зар у таквим околностима можемо да очекујемо да ће наши пријатељи, рецимо, у Чешкој, бити мотивисани да се боре за повлачење признања Косова, које је донела претходна влада?

Не каже џабе народ: „Ко је луд не буди му друг“. На нама је да не допустимо да тако изгледамо, тј. да средимо оно што нам је остало од куће, ако уистину желимо да нешто постигнемо у свету, у вези са спречавањем легализације узурпације дела нашег дома, односно за стицање подршке да га вратимо када за то наступи погодан тренутак. Уз државне институције, тиме треба да се позабаве и патриотски оријентисане невладине организације. Влада, због жељених европских интеграција, вероватно објективно не сме да примењује санкције против иностраних фирми које ниподаштавају интегритет Србије, невладине организације могу против њих да делују. Позиви на бојкот производа, протести и друге манифестације како би била анимирана јавност, итекако могу да буду плодотворни. Будемо ли истрајни, можда те фирме почну да лобирају код својих влада, ако не да повуку признање Косова, онда бар да подрже обнављање преговарачког процеса током кога би могли да добијемо бар нешто више од онога што сада имамо.

Bible belt против независности Косова

Да пређемо на терен међународних односа. Наше Министарство спољних послова, у оквиру простора који је за то остављен начелном државном политиком, труди се да буде успорен процес признавања независности сепаратистичке покрајине Србије. Међутим, мало тога се чини да буде подстакнуто опозивање признања од стране појединих земаља, што је можда и могло да се деси са поменутом Чешком, пошто је пала тамошња влада. Као да се плашимо да не наљутимо Вашингтон тиме што ћемо покушавати да парирамо његовом отимању дела наше територије, али и да, у складу са нашим менталитетом, олако занемарујемо активности које брзо неће дати плодове, али ако

Како бранити Косово и Метохију?

Пише: Драгомир Анђелковић
петак, 03 јул 2009 14:16

будемо упорни, могу једног дана да их дају.

Још нешто треба истаћи. Наша власт не треба да делује само путем државних институција, већ треба да се повезује и са иностраним невладиним организацијама, покретима па и партијама, тј. свима који имају интерес да подрже залагање Србије да заштити свој територијални интегритет, српско становништво и верску баштину на Косову и Метохији. Требали би да тражимо и начине да подржимо стварање организација које делују нама у прилог, што је поготово изводљиво у земљама у којима живи доста Срба, а није ни превише скупо. А какво би те организације могле да делују? Ево једног примера. Велики део територије САД спада у тзв. „Библијски појас“. Ради се о патријархалном поднебљу, по правилу, десно политички оријентисаном, са значајним утицајем конзервативних протестантских верских заједница. Тамошње становништво је врло осетљиво када се ради о страдању хришћанског живља ма где у свету, и тим пре о разарању цркве и манастира. Зато је одавно требало, а ни сада није касно, преко НВО регистрованих у САД, послати милионе и милионе дискова са снимцима, између осталог, албанске руље која руши цркву и обара крст са њене куполе, бројним америчким, хришћанству оданим породицама. Мук и згражавање брзо би се претворили у акцију. Многи простодушни, морално незапрљани, традиционално оријентисани Американци, почели би да се обраћају својим сенаторима и конгресменима, да пишу петиције, да организују протесне скупове. Наравно, ефекат би био много већи када би слање дискова представљало само део целовите капање покренуте од стране Београда.

Шта би тиме добили? Много. Вашингтон не би повукао признање независности Косова, нити би престао да лобира за њу. Поготово у околностима када смо пропустили да анимирамо „Библијски појас“ док је на власти била републиканска администрација, много осетљивија на његову подршку или негодовање. Међутим, интензитет америчког лобирања у прилог независности Косова и сада би сигурно постао мањи када би му парирали у самој Америци. Готово сам сигуран, вашингтонски властодршци би у таквим околностима били мање осорни према нама, када би се широм света активно борили за своја права. А и ценили би нас више, што дугорочно није за занемаривање.

Косово између Мексика и Новог Зеланда

У вези са односом према Косову и Метохији, земље можемо да поделимо у три групе: 1) земље које су га признале из својих интереса (САД и друге земље које су учествовале у агресији против Србије), државе које су са њима у савезничким односима (нпр. Естонија, Јапан, Јужна Кореја) или су поклекле под њиховим притиском (Перу, Костарика, Либеерија, Науру, Сенегал); 2) земље које су одлучно опредељене против кршења

Како бранити Косово и Метохију?

Пише: Драгомир Анђелковић
петак, 03 јул 2009 14:16

међународног права од стране евроатлантских сила, односно имају антиамерички став, па су стога доследно против свих империјалистичких испада те државе и њених клијената; 3) земље које се начелно противе једностраној независности Косова, али нису део интересне сфере неке регионалне силе која се опире САД, односно на неки начин су подложне уценама или подмићивању од стране Вашингтона, или њихов однос према Косову реално може да буде условљен кретањем на политичкој сцени.

За земље из оквира прве групе, већ смо видели на америчком примеру, где год је то могуће, корисно је да ствар пребацујемо у домен тамошње унутрашње политике. Једино тако можда нешто постигнемо (дипломатија је ту сама по себи јалова). Ко зна, можда нам се пре или касније негде и посрећи, па се деси оно о чему сада само можемо да сањамо – да признање буде поништено. Зато у Пољској треба водити капању, односно помоћи онима који су спремни то да раде, у вези са опасношћу да Немци, позивајући се на косовски преседан, једног дана отворе питање Шлезације, Помераније или Источне Пруске. У Републици Ирској стално треба правити паралеле у вези са статусом Северне Ирске, дела ирске земље који је отет од стране Енглеске, и нашег Косова. У Либерии или Сиера Леоне, итекако можемо да нађемо суптилан начин, да одржавамо контакте са оним политичким снагама које се у тим земљама захваћеним хаосом боре да дођу на власт. Неки вид прикривене помоћи, можда и преко неке пријатељске земље, онима којима су у сукобу са владама које су признале Косово, можда у будућности умањи број земаља које Приштину сматрају престоницом државе.

Када се ради о земљама које спадају у трећу категорију, ту уистину велику улогу имају дипломатски напори. Но, уз њих, и уплитање, макар и прикривено преко разних НВО, у воде тамошње унутрашње политике, у многим случајевима има смисла. Било тако што ћемо, помагањем и организовањем разних манифестација, на косовском примеру указивати на опасност коју сепаратизам, поготово инструментализован од стране држава са империјалним претензијама, представља за мултинационалне државе (нпр. Јужну Африку, Нигерију, Пакистан, Индонезију). Или тако што ћемо подгрејавати старе ране, нанете од стране оних који нама отимају Косово и Метохију и у том контексту представити проблем наше јужне покрајине.

У Мексику, примера ради, и даље је живо сећање на, у 19. веку, од стране САД отету Калифорнију, Тексас, Нови Мексико. То треба паметно користити како би нам јавно мњење те земље било савезник да нека њена будућа администрација не жртвује међународно право ради неког вида америчке помоћи. Исто ствари стоје са Еквадором (који није признао Косово), када се ради о некадашњим источним провинцијама те земље, које су током прве половине 20. века отеле Перу и Колумбија (амерички савезници који су признали Косово). У арапским земљама требало би да нађемо начине да јавно мњење истрајно подсећамо на америчку агресију 1999. године, и да му указујемо

Како бранити Косово и Метохију?

Пише: Драгомир Анђелковић
петак, 03 јул 2009 14:16

да признање Косова није ништа друго него легализовање права једне агресивне државе да широм света ради шта год хоће. А онда, никада се не зна ко је следећи на реду?!

Нови Зеланд је земља где би у одбрани Косова и Метохије, уз нашу дипломатију и друге државне органе, могле и наше партије, поготово оне десног усмерења, да дају свој допринос. Та је једина држава у англосаксонском свету која није признала Косово, због одлучног става бившег премијера Хелене Кларк, и њене лабуристичке партије, који се начелно противе кршењу међународног права и насилној политици коју води Вашингтон. У новембру 2008. године власт се променила. Зато сада треба радити да и десно оријентисана *Национална партија*, који се иначе априори не залаже за признање Косова, односно то питање за њу нема већи значај, трајно прихвати став претходне владе као државни, а не као одраз њене партијске политике. Ради тога треба да придобијемо и јавно мњење, уз помоћ не тако малобројне српске дијаспоре (али и повезивањем са нама наклоњеним, а утицајним заједницама, нпр. грчком) представљањем страдања српских цивила, криминализације косовског друштва, величанствености српске хришћанске баштине, итд.

Избегаване аутогола

Поред тога што треба много тога да урадимо да наша политика одбране Косова и Метохије буде много активнија, морамо да pazимо да не учинимо ништа што би револтирало државе из друге групе – оне земље које су одлучне да не признају Косово, односно охрабрило оне из треће групе, које се колебају. Већина земаља Латинске Америке, државе окупљене око Русије (Заједница независних држава, Организација договора о колективној безбедности), блиске земље Кини и Индији, гро арапских држава, многе афричке земље, неће признати тзв. државу Косово, осим ако наша власт тако нешто не испровоцира.

Опсежна испитивања јавног мњења, која су прошле године широм света спровели *BBC*, *GlobeScan*

и

PIPA

, показују да се само у року од годину дана имиџ Русије драстично поправио, и то пре свега у афричким, арапским и латиноамеричким земљама. Нације које су фрустриране тзв. новим светским економским и политичким поретком, радују се због успона Русије, и испољавања њене моћи на глобалном нивоу, чак и ако од тога немају директну корист. Сама чињеница да се неко усуђује да се одлучно успротиви самовољи САД, и да та земља више не може да ради све шта пожели, радују оне који су повређени, због себе

Како бранити Косово и Метохију?

Пише: Драгомир Анђелковић
петак, 03 јул 2009 14:16

или неке земље коју доживљавају блиском, услед бруталног понашања Вашингтона. У том контексту, и на противљење признавању самопрокламоване независности Косова, гледа се као на супротстављање америчком светском поретку.

У таквим околностима, за нас би било најгоре да учинимо нешто што би те земље протумачиле као шуровање са ђаволом. Многе исламске државе не признају Косово јер су свесни да је то америчка квислиншка творевина, а не зато што су им православни Срби ближи од доминантно муслиманског становништва наше јужне покрајине. Приступање Србије НАТО-у, не само да би из других разлога за нас било штетно, на страну то што је и понижавајуће, већ би представљало и позив за признавање Косова. То што га ми и даље, вероватно, не би признали, и што би наставили да се формално за њега боримо, не би спречило да уследи лавина признања. Ако Србија постане амерички вазал, онда Косово више неће бити симбол отпора хегемонији Вашингтона, па ће свака земља да поступи у складу са својим верским и другим симпатијама.

Вероватно је да Русија, односно Кина, Сирија, Венецуела, Либија, и тада не би признале Косово, али и да више не би ни утицале на читав низ земаља, које на неки начин са њима одржавају блиске везе, а које су изложене америчком притиску и уценама (нпр. код закључивања аранжмана са ММФ-ом), да не поклекну и не признају Косово. А нама свакако није свеједно да ли тзв. државу Косово признаје 60 земаља или њих 120! Зато, у функцији одбране Косова и Метохије, али и будућности целе Србије, односно у духу наших традиционално пријатељских односа, морамо посвећено да одржавамо специјалне везе са Русијом, али и да развијамо добре односе са другим водећим земљама већ сада мултиполарног света. То подразумева да не смемо да чини ништа што би њих, и многе друге земље света, кивне на САД и њене савезнике, револтирало!

* * *

Но, да би стварно могли да рачунамо на какав-такав успех, чак ако себи не дамо аутогол, морамо стално да имамо на уму речи мудрог Слободана Јовановића, да ниједна негативна политика дугорочно не доноси успех. Зато треба да се истински, а не само позерски, активирамо, како на међународном плану, тако и у сфери унутрашње политике.

Власт мора да створи законске основе да се држава Србија, и друштво чији је она оквир, по том питању понашају као што би то био случај свугде у свету, а не да допуштају

Како бранити Косово и Метохију?

Пише: Драгомир Анђелковић
петак, 03 јул 2009 14:16

неоментано деловање пете колоне. Тек тада ће ветар јаче почети да дува у наша једра, како би и у иностранству нешто више могли да постигнемо, уз помоћ, само примера ради, у овом тексту предложених мера, али и многих других које нам буду деловале сврсисходно. Косово се прво брани у Београду, Новом Саду и осталим градовима наше земље, а ако ту енергично не буде штићено, онда је све што радимо у иностранству само јалов посао.

То коначно морају да схвате, ако до сада већ нису, они који предводе нашу битку за одбрану Косова и Метохије! Наравно, ако се не ради о томе да су у складу са наведеним речима Лава Толстоја, једино одлучни да победе у надметању за власт тј. њено очување, а да их је баш брига за Косово и Метохију, односно да само маркетиншки симулирају да воде какву-такву борбу за одбрану те наше покрајине, ради сопственог политичког интереса!